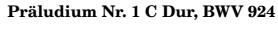
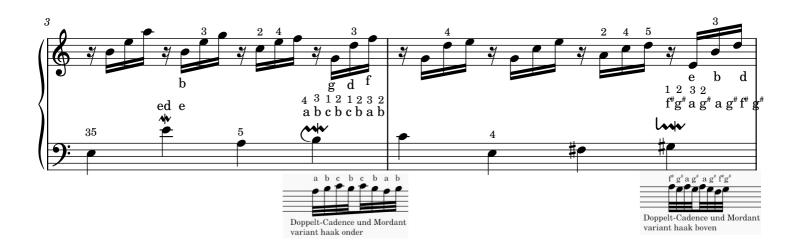
Zwölf kleine Praeludien

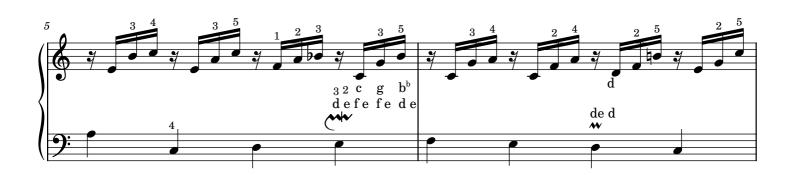
(BWV924 - 930, 939-942 und 999)

Johann Sebastian Bach

Johann Sebastian Bach was een leraar voor wie

Steeds weer nieuwe eisen gesteld werden
- zowel in zijn functie als Thomaskantor maar ook
als vader van talloze kinderen, die allemaal een muzikale
opleiding gekregen. Zo zijn er een aantal stukken van hem
overgeleverd die, van meet af aan bedoeld waren voor
onderwijs, bijvoorbeeld de "Sechs kleine
Präludie voor beginners auf dem Klavier" BWV 933938 of het "Clavierbüchlein vor Wilhelm Friedemann
Bach".

Het "Clavierbüchlein vor Wilhelm Friedemann Bach" met in totaal 63 stukken, inclusief de als "Neun kleine Präludien" beroemd geworden stukken BWV 924-932, ontstond rond 1720. Wilhelm Friedemann was toen tien jaar oud. De "Neun kleinen Praludien" vormen geen coherente groep, maar zijn verspreid over verschillende plaatsen.

Pas lang na Bachs dood, in de 19e eeuw vond de tegenwoordige Gezamelijke Bach uitgave plaats. De twee stukken C majeur en F majeur die hier zijn weergegeven hebben de nummers 1 en 4.

Gebroken akkoorden bepalen de structuur van de Präludiums. De technische uitvoering kan gemakkelijker gemaakt worden door de gebroken akkoorden als volledig akkoord te oefen. Bij het lang aan te houden oktaaf G / g - een zogenaamd orgelpunt - wordt de onderste octaaftoon G meerdere keren aangeslagen.

Hiermee wordt een pedaaleffect bereikt en het geluid van het orgelpunt kan over de gehele lengte van de zeven maten tot aan de cadenza worden volgehouden.

Vergelijkbare passages zijn ook te vinden in de Prelude in D majeur uit Wohltemperierte Klavier I (zie nr. 14).

